

อาทิตย์ นิ่มนวล
สำนักพิมพ์เกษมและวัฒนธรรม ส.ส.ก.

ถ้า ใครที่ติดตามกันมาตั้งแต่ EP แรกๆ ก็น่าจะสังเกตว่า จนปานนี้ ข้าพเจ้า และเดอะแก๊งยังไม่เจอเป้าหมายที่แท้จริงของการมาที่นาโกย่าเลย และวันนี้ก็ถึงฤกษ์งามยามดีได้เวลาเปิดตัวจนได้ ด้วยความที่การสื่อสารค่อนข้างจำกัด ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะถนอมปากถนอมคำไปถึงไหน เวลาจะนัดแนะพิกัดที่จะมาเจอกันก็เลยติดๆ ขัดๆ แทบจะไม่รู้เรื่อง ขอเล่าย้อนความไปว่า เมื่อครั้งที่เจ้าตัวได้รับมอบหมายจากที่บริษัทให้มาศึกษาดูงานที่นี่ ก็ได้ตั้งปณิธานอันแน่วแน่ว่าจะเก็บเงิน จะใช้เงินน้อยๆ (เพราะทางนี้เขาให้เบี่ยเลี้ยงด้วย) ใช้เท่าที่จำเป็น ฉะนั้น การจะสื่อสารกันว่า มาเจอกันตรงนี้นะ เดินเข้ามาในสถานีแล้วจะเจอนั้นนี่ คือแทบจะไม่รู้เรื่องเลย เพราะคนของเราดำรงชีวิตอยู่แต่ในห้องพักของโรงงาน จะออกมาดูโลกภายนอกก็แค่ปั่นจักรยานแหวกอากาศหนาวไปซื้อของมาประทังชีวิตที่ซูเปอร์เล็กๆ โกลัๆ แค่นั้น เพื่อนๆ ในไซต์งานชวนไปไหนไม่ไป ไปก็ไปแบบแแกนๆ ไม่อินกับอะไรทั้งสิ้น อินเทอร์เน็ทมีใช้นะ แต่เป็นแบบซิมโทรศัพท์ แถมยังต้องแชร์กับเพื่อนร่วมห้องอีก... มาลองทายกันเล่นๆ ว่าการมาศึกษาดูงานครั้งนี้เขาจะได้อะไรกลับไปบ้างไหมครับ

เรานัดกันที่สถานีรถไฟนาโกย่า ข้อดีก็คือเป็นสถานีใหญ่ในย่านนี้ เป็นที่รู้จัก และมีสาธารณูปโภคครบครัน ข้อเสียก็คือเป็นสถานีใหญ่ในย่านนี้ จะนัดกันที่ปอดหัวไปหมด คนเดินกันขวักไขว่ อีกฝ่ายก็การสื่อสารชัดซึ้ง ถามอะไรไปก็ต้องลุ้นว่าจะรู้เรื่องไหม ภารกิจหนึ่ง

ของเราในวันนี้ และเป็นภารกิจสำคัญก็คือ การนำส่งเสบียงประดามีที่ดันดันแบกหนี ตม. มาให้จนกระเป่าแทบระเบิด ยืนรอกันอยู่พักใหญ่ ก็ได้แต่สงสัยว่าที่พิมพ์บอกพิกัดไปจะรู้เรื่องไหม สุดท้ายก็คืออยู่เรื่องแต่ไม่ตอบ โน่น มาโน่นแล้ว มาในสภาพหนาวเต็มที หนาวกว่าพวกซีหนาวที่ยกขบวนกันมาหานี้อีก หมวกใหม่พรมเคย ถูงมือเคย คือแน่นมาก ทีมงานตัดสินใจว่าจะเอากระเป่าไปฝากไว้ที่ที่พักก่อน ไม่อย่างนั้นจะเดินทางท่องเที่ยวไม่สะดวกว่าแล้วก็ต้องย้อนกลับที่ที่พักไปอีกรอบ พอเก็บของอะไรเสร็จสรรพก็ได้เวลาไปท่องเที่ยวเบาๆ กัน

ที่ “ปราสาทนาโกย่า” (名古屋城) ดูจากแผนที่แล้วไม่ใกล้ไม่ไกลจากที่พักของเรามากนัก (ที่พักตรงนี้เป็นทำเลทองจริงๆ ใกล้แหล่งดีๆ ทั้งนั้น) พวกเราค่อยๆ เดินดูวัดดูหอคอยแล้วไปตามถนนในเมืองท่ามกลางอากาศหนาวที่น่าจะตามมาจากหมู่บ้านชิราคาวาโกะ เดินไปตั้งนานไม่ถึงสักที แผนที่จะหลอกเราไหมนะ เดินวกไปวนมาได้สักพักก็เห็นปราสาทอยู่ลิบๆ แล้ว

ภายในปราสาทก็กว้างขวางใหญ่โตตามสไตล์ปราสาทในประเทศญี่ปุ่น มีกำแพงสูงๆ ให้ได้ถ่ายรูปสวยๆ เป็นระยะๆ พอเดินลึกเข้าไปด้านในสุดก็จะพบกับตัวปราสาทที่กำลังปิดซ่อมแซมอยู่... แฮ่ม ช่วงนี้เป็นเวลาดีจริงๆ ตอนนั้นตัวปราสาทชั้นล่างๆ เรื่อยไปจนถึงชั้นกลางๆ เต็มไปด้วยนั่งร้านชั่วคราว ทัศนียภาพที่เห็นดังนั้นก็เรียกว่าเข้าแทบหลุด คุณก็จะทำแบบนี่ไม่ได้ เล่นเอาไปไม่เป็นเหมือนกัน เหมือน RC ที่เราตั้งใจจะมาเก็บมันสลายไปในบัดดล โอเค ปิดปรับปรุงก็คือปิดปรับปรุง โหนดูซิแถวนี้มีอะไรทดแทนได้ไหม ชาวคณะตัดสินใจซื้อซอฟต์ครีมหน้าร้านขายของที่ระลึกกินแก้เซ็งกัน คนญี่ปุ่นนี่ก็แปลกนะ อากาศหนาวจนควันออกปากแค่ไหนซอฟต์ครีมก็ต้องมีกิน แล้วที่แปลกอีกอย่างก็คือร้านซอฟต์ครีมส่วนใหญ่ก็อร่อยทั้งนั้น น้อยร้านที่จะเจอรสชาติไม่ได้เรื่อง ก็ถือว่าเป็นเรื่องราวดีๆ ไปแล้วกันนะ ผังตรงข้ามกับร้านขายของที่ระลึกก็จะเป็นเหมือนพิพิธภัณฑ์ขนาดย่อมๆ ไหนๆ ก็แห้วจากตัวปราสาทไปแล้วก็เดินดูหน่อยแล้วกัน พิพิธภัณฑ์ที่ว่านี้ก็ใหม่ไปนะ ก็คือดูออกแหละว่าสร้างมาใหม่สดๆ ร้อนๆ ไม้ข้างนอกนี่ยังสีสดเหมือนเพิ่งโค่นมาเลย ข้างในเป็นร้านขายของที่ระลึก (อีกแล้ว) ที่ไม่เข้ากับร้านข้างนอก แต่ราคาก็ต้องบอกว่าแรงพอสมควรเลย พอสมควรจนเราต้องค่อยๆ เดินออกทีละคนๆ ... เอะละ ได้เวลาเปลี่ยนแผน พวกเราตัดสินใจเฮโลกันไปบุกที่วัดแห่งหนึ่งกัน ชื่อว่า 大須観音 (Osū Kannon) ซึ่งก็อยู่ไม่ไกลจากปราสาทนาโกย่าอีกเช่นกัน แต่ไฮไลต์ไม่ได้อยู่ที่วัดหรอก เพราะวัดก็เล็กๆ ไม่ได้อะไรมาก มันอยู่ที่ Osū Kannon Shopping Street ต่างหาก

ถนนขอบปิงที่ร้านรวงเยอะแยะอย่างไม่น่าเชื่อ แคมตรอกชอกชอยก็ยั่วเย้าไปหมด ดูท่าจะใช้เวลาเดินอยู่พอสมควร ชาวคณะต่างก็กระตองกันไปตามร้านนู่นที่ร้านนี่ที่ จนมาถึงจุดที่คิดว่าเราไปด้วยกันไม่ได้แล้วละ ความสนใจของแต่ละคนไม่เหมือนกัน เราไม่อยากให้ใครต้องรอใคร บังเกิดเป็นแผนใหม่ขึ้นมาว่าจะต่างคนต่างเดินไปเลย แล้วเดี๋ยวบายๆ เย็นๆ ก็ไปเจอกันที่ที่พัก ว่าแล้วก็ถึงเวลาสลายตัว แต่ตัวข้าพเจ้าเองไม่ค่อยสันทัดเรื่องถนนขอบปิงสักเท่าไร จะมีที่สนใจก็พวกของกินเล่นตามรายทางกับร้าน 60 เยน 100 เยน แถวๆ นั้น เดินได้นานหน่อย เดินอยู่พักใหญ่ก็กลายเป็นว่าเดอะแก๊งทั้งหมดก็มาเจอกันที่ร้านนี้ เลยสรุปกันใหม่ว่าจะกลับไปที่พักด้วยกัน แล้วปิดท้ายทริปนี้ด้วยการแวะ Don Quijote แหล่งขอบปิงสินค้าราคาถูกยอดฮิตของชาวไทยตรงหัวมุมถนนแถวที่พัก ณ ตอนนั้นจำได้ว่าพวกเราเส็งอยู่ใน Don Quijote นานมาก นานจนตึกตึ้นมืดค่ำ เพราะที่แกมีตั้ง 5 ชั้นจุกๆ ไปเลย แล้วแต่ละชั้นก็แน่นมาก สมาชิกของเราถึงขั้นว่าขอบปิงจนเต็มมือไปแล้วหนึ่งรอบ แล้วกลับเอาของไปเก็บที่ห้องแล้วออกมาใหม่ โอ๊ย ให้ตายเถอะ สายขอบปิงนี่มันน่ากลัวจริงๆ เดี่ยวเถอะ ขากลับต้องมาจัดกระเป๋าไม่ให้น้ำหนักเกินกันอีกแห่งๆ ว่าแต่...เหตุการณ์มันคูลึนๆ นะ

Small Tips

เอาเป็นว่าเรื่องราวของทริปนาโกย่าก็จบลงที่ EP นี้ละครับ ส่วนตัวมองว่าโดยภาพรวมนาโกย่าเป็นเมืองไม่เล็กไม่ใหญ่ เป็นเมืองที่คนส่วนใหญ่จะลืมๆ ไป เพราะว่าถ้าให้นึกว่าแถวนี้มีที่เที่ยวที่ไหนก็นึกแทบจะไม่ออก จุดที่น่าสนใจดันอยู่แถบนอกเมืองซะมากกว่า การเดินทางในเมืองก็สะดวกพอใช้ได้ แต่สิ่งที่ชวนปวดหัวก็คือสายรถไฟนี่แหละ ขนาดที่ว่าน่าจะกลับอยู่แล้วแต่ก็เหมือนจำเส้นทางไม่ได้เลย ร้านอาหารดังๆ ก็กระจายตัวกันอยู่ จะไปเยี่ยมเยียนให้ครบๆ ก็ใช้เวลาต่อรถไปมาพอสมควร ใครจะมาเที่ยวแถวนี้ก็ต้องเตรียมเครื่องกันหนาว และหุยกยามาให้พร้อมนะครับ อากาศเปลี่ยนแปลงใช้ได้เลย นึกจะหนาวก็แก่หนาวขึ้นมาเลย